

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

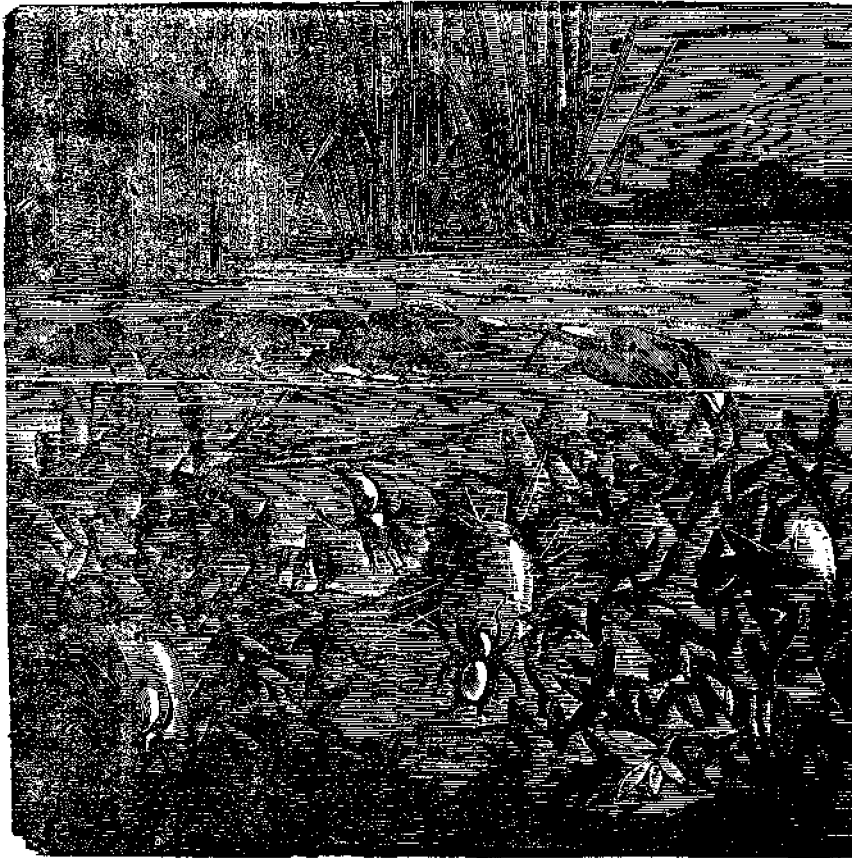
ΑΡΧΗ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ.

ΕΤΟΣ ΙΓ'. ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 1880 ΑΡΙΘ. 146.

Συνδρο. ἔτησ. ἐν Ἑλλάδι Δρ. 1.
» » » Ἐξωτερικῶν » 2.

ΑΙΕΤΘΓΝΣΙΣ
Ἐν ὁδοῦ Ἐρμού ἀριθ. 79.

Ἐξ οὐδένι, πλὴν τῶν τακτικῶν ἀνταποκριτῶν, στέλλεται ἡ Ἐφημερίς τῶν Παίδων ἀνευ προκλήρωμας.

ΥΑΡΟΒΙΟΣ ΑΡΑΧΝΗ.

Οἱ μικροί μου ἀναγνώσται ἔχουσι ἐνώπιόν των μίαν εἰκόνα παριστώσαν τὸ περίεργον τοῦτο ἔντομον ἡσυχάλον ἐντὸς τῆς φωλεᾶς αὐτοῦ ὑπὸ τὸ ὕδωρ!

Ἄλλὰ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ζήσῃ ἢ ἀράγῃ ὑπὸ τὸ ὕδωρ! Ἄ ἀνακράξωσι, νομίζω, πολλοὶ τῶν ἀναγνωστῶν τῆς Ἐφημερίδος τῶν Παίδων, καὶ ἔχουσι δέ

καιον· διότι ἡ ἀράχνη οὔτε ὑδροβίον εἶναι, οὔτε ἀμφίβιον. Καί θμως ἡ ἀράχνη αὕτη πραγματικῶς ζῆ ὑπὸ τὸ ὕδωρ χωρὶς νὰ πηγῆ, καὶ ἰοῦ πως.

Ἡ πρώτη φροντίς αὐτῆς εἶναι νὰ κατασκευάσῃ τὴν κατοικίαν της, τὸ ὁποῖον πράττει ἐκτὸς τοῦ ὕδατος, δίδον εἰς αὐτὴν, ὡς φαίνεται εἰς τὴν προκειμένην εἰκόνα, σχῆμα κώδωνος μὲ τὸ κάτω μέρος ἀνοικτόν τοῦτου γενομένου, ῥίπτει αὐτὴν εἰς τὸ ὕδωρ, φροντίζον σωμαίνα νὰ κρατῆ αὐτὴν διὰ νημάτων συνεχόμενων μὲ τὸ ἄνω μέρος αὐτῆς καὶ ἐμποδίζοντων αὐτὴν ἀπὸ τοῦ νὰ βοιωσθῆ μέχρι τοῦ πυθμένος, τὸ ὁποῖον ἕνεκα τοῦ βάρους της θὰ συνέβαιεν, ἀλλὰ μέχρις ὀρισμένου πύθους βάθους. Κατόπιν, ὡς νὰ προσέβλεπε τί ἐμελλε νὰ συμβῆ, λαμβάνει πρόνοιαν, ὥστε νὰ ἐμποδίσῃ αὐτὴν ἀπὸ τοῦ νὰ ἀναβῆ καὶ πρὸς τὰ ἄνω, ὅταν εἰσαχθῆ εἰς αὐτὴν ἀήρ. Τὴν ἐξασφαλίζει δὲ διὰ νημάτων καὶ πρὸς τὰ πλάγια, ὥστε ἡ φωλεὰ της καθίσταται οὕτω στερεά.

Κατόπιν προετοιμάζεται διὰ τὴν διασκευὴν της πρὸς τοῦτο ἀνοίγει ὀπὴν τινα οὖσαν εἰς τὸ ὑπογάστριόν της, καὶ πληροὶ ἀέρος τὸ ἐκεῖ εὐρισκόμενον σακκιδίον· τοῦτου δὲ γενομένου, λαμβάνουσα ἐν τῶν νημάτων τὸ μεταχειρίζεται ὡς κλίμακα, βυθίζεται ὑπὸ τὸ ὕδωρ καὶ τοποθετεῖται ὑπὸ τὸν κώδωνα μὲ τὸ ὀπίσθιον μέρος τοῦ σώματος της πρὸς τὰ ἄνω ἐντὸς αὐτοῦ· εἰς τὴν θέσιν ταύτην εὐρισκόμενη ἀνοίγει τὴν περι ἧς ὁ λόγος ὀπὴν, καὶ ὁ εἰς τὴν κύστιν ἐκείνην ἐμπεριεχόμενος ἀήρ θλιβόμενος ἐξέρχεται ἐκείθι δὲ εἶναι ἐλαφρότερος τοῦ ὕδατος, φυσικὰ ἀρχίζει νὰ ἀνέρχεται πρὸς τὰ ἄνω, ἀφοῦ δὲ φθάσῃ εἰς τὸ ἄνω μέρος τῆς ἐσωτερικῆς ἐπιφανείας τοῦ κώδωνος, μὴ δυνάμενος νὰ προβῆ περαιτέρω, διότι ἡ φωλεὰ εἶναι τόσον καλά κατασκευασμένη καὶ διὰ γλοιώδους πύθους ὄγρου ἐπιχρισμένη, ὥστε οὔτε ὕδωρ, οὔτε ἀήρ δύναται νὰ διέλθῃ διὰ τῶν τοχωμάτων της, μένει ἐκεῖ. Ἄλλ' ἐπειδὴ δύο σώματα δὲν εἶναι δυνατόν νὰ κατέχωσι τὴν αὐτὴν θέσιν εἰς τὸν ἴδιον καιρὸν, ὁ ἐκεῖ ἐγκατασταθεὶς ἀήρ ἐκτοπίζει τὸ ὕδωρ καὶ τὴν θέσιν αὐτοῦ καταλαμβάνει αὐτός.

Τὸ ἔντομον τότε ἀνέρχεται καὶν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὕδατος καὶ ἀναγεμίζει τὴν κύστιν του μὲ νέον ἀέρα, κατερχόμενος δὲ εἰσάγει αὐτὸν κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον εἰς τὴν φωλεάν του, ἐπαναλαμβάνει δὲ τὴν ἐργασίαν ταύτην, ἕως οὗ ἐκκενώσῃ τὸ μέγιστον μέρος τῆς φωλεᾶς του ἀπὸ τοῦ ἐμπεριεχομένου ὕδατος. Τελευταῖον δὲ ἀνερχόμενος εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὕδατος, ἐνασχολεῖται εἰς ἀναζήτησιν τροφῆς, καὶ ἀφοῦ καταπαύσῃ καὶ τὴν φυσικὴν ταύτην ἀνάγκην, γεμίζει ἐκ νέου τὴν κύστιν του καὶ κατέρχεται οὐχὶ διὰ νὰ ἐκκενώσῃ αὐτὴν ἐντὸς τῆς φωλεᾶς του, ἀλλὰ διὰ νὰ μεταχειρισθῆ τὸν

ἐν αὐτῇ ἀέρα ὡς μέσον βοηθητικόν, εἰς τὸ νὰ ἐπιπλέῃ ἐπὶ τοῦ ἐναπομείναντος ὕδατος ἐν αὐτῇ.

Ἄλλὰ μένει εἰσέτι μία μεγάλη δυσκολία, τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ ὑπερνικήσῃ τὸ μικρὸν τοῦτο πλάσμα, ἄλλως ἀπόλλυται ἡ δυσκολία αὕτη προέρχεται ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἔντομου. Τὰ φυτὰ καὶ τὰ ζῶα, ὡς γνωστὸν, ἔχουσι χρεῖαν ἀέρος διὰ νὰ ζήσουν — τὰ μὲν φυτὰ τοῦ ἐνὸς συστατικοῦ τοῦ ἀέρος, — τοῦ ἀνθρακικοῦ ὀξέος, τὰ δὲ ζῶα τοῦ ἄλλου, — τοῦ ὀξυγόνου. Διὰ τῆς ἀναπνοῆς ἡ ἀράχνη αὕτη, ὡς τὰ ἄλλα ζῶα, ἀφαιρεῖ ἀπὸ τὸν ἀέρα τὸν ἐντὸς τῆς φωλεᾶς της τὸ ὀξυγόνον, καὶ εἶναι ἀνάγκη νὰ ἀνανεωθῆ οὗτος, ἄλλως αὐτὴ δὲν δύναται νὰ ζήσῃ. Τί κάμνει λοιπὸν; κενώνει τὴν κύστιν της ἐκ τοῦ ὁποίου ἦτο πλήρης ἀτμοσφαιρικοῦ ἀέρος καὶ τὴν πληροὶ ἐκ τοῦ ἀέρος τοῦ ἐντὸς τῆς φωλεᾶς, ἀνερχομένη δ' εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὕδατος, τὴν κενώνει καὶ τὴν ἀναγεμίζει μὲ καθαρὸν ἀτμοσφαιρικὸν ἀέρα, καὶ τοῦτον εἰσάγει εἰς τὴν φωλεάν της· ἐπαναλαμβάνει δὲ τοῦτο μέχρις οὗ ἀνανεώσῃ ἐντελῶς τὸν ἀχρηστον ἐκεῖνον ἀέρα τὸν ἐντὸς αὐτῆς.

Κατὰ τὸν τρόπον τοῦτον ἐξακολουθεῖ νὰ ζῆ, νὰ τεκνοποιῆ καὶ νὰ πολλαπλασιάσῃται, ἐκκληροῦσα οὕτω ἕνα τῶν ἀπείρων σκοπῶν τοῦ ἀκατανόητου σχεδίου τοῦ Πλάστου μας. Οὐδεὶς δὲ σίως ἔχων τὰς φρένας δύναται ν' ἀρνηθῆ, ὅτι ἅπασαι αὐταὶ αἱ ἐργασίαι, αἱ τοιαύτην ἐμφορὰν σκοπιμότητα ἐμφαίνουσαι, δὲν ἀποδεικνύουσιν οὐ μόνον τὴν ὑπαρξίν, ἀλλὰ καὶ τὴν πανσοφίαν καὶ τὴν ἀγαθότητα τοῦ Οὐρανοῦ ἡμῶν Πατρὸς, εἰς τὸν ὁποῖον πρέπει τιμῆ, μεγαλοπρέπεια καὶ σέβας εἰς αἰῶνας αἰῶνων. Ἀμήν.

ΟΙ ΕΝΤΑΦΙΑΣΘΗΝΤΕΣ ΖΩΝΤΕΣ.

(Δίηγημα Ἑλβετικόν)

Μετάφρασις ἐλευθέρη ἐκ τοῦ Ἀγγλικῶ.

(Ἰδιὰ προηγούμενου φύλλον.)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Ὁ Παπποῦς καὶ ὁ ἔγγονος.

Ὁ Ἰάκωβος ἐξουπνησας τὴν ἀκόλοστον προίαν ἐθαύμασεν ἰδὼν, ὅτι ἀκόμη ἦτο σκότος, ἀν καὶ ἠσθάνετο, ὅτι εἶχε κοιμηθῆ περισσότερον ἀπὸ τὸ σὺνηθες. Ἐκτὸς τούτου ἐκ τῶν κατημάτων τοῦ παπποῦ του ἐνόησεν, ὅτι εἶχε σηκωθῆ.

— ε Παπποῦ, — εἶπε, — πότε ἐσηκώθη; Ἄκόμη δὲν ἐξημέρωσεν;

— ε' Ἐάν περμένωμεν νὰ ἐξημερώσῃ, τέκνον μου, — εἶπεν ὁ γέρον, — ἰδὼ ὅπου εἴμεθα χωρισμένοι, θὰ περάσῃ πολλὴ ἀκόμη ὥρα! Ὁ ἥλιος πρὸ πολλοῦ ἀνέτειλεν; ἀλλὰ φοβοῦμαι; ὅτι ἡμεῖς ἐπὶ πολλὸν δὲν θὰ τὸν

ἴδωμεν, ἀφοῦ τὸ παράθυρον καὶ ἡ θύρα μας εἶναι ἐντελῶς σκεπασμένα ὑπὸ τῆς χιόνος.

— «Ἀλήθεια!» — ἐξεφώνησεν ὁ Ἰάκωβος, — ἀνακηδήσας ἐκ τοῦ μέρους ἔπου ἦτο πλαγιασμένος, διὰ τὴν ἀνάψην τὸν λόγγον καὶ ἴδῃ μήπως ὁ παπποῦς του ἦτο ἠπατημένος. «Εἶναι ἀδύνατον εἰς μίαν νόκτα νὰ ἔπυσε τόση χιών, ὥστε νὰ καταχῶσῃ ἐντελῶς ὅλον τὸ κτηνοστάσιον!»

— «Ἄν δὲν πιστεύης, ἐξέτασε μόνος σου καὶ θὰ εἶδῃς, ὅτι οὕτως ἔχει δυστυχῶς τὸ πρᾶγμα,» — εἶπεν ὁ γέρον.

Μετὰ τινα ἐξέτασιν ὁ Ἰάκωβος ἐπληροφορήθη ἰδίους ὀφθαλμοῖς, ὅτι πραγματικῶς τὸ κτηνοστάσιον ἦτο ἐντελῶς χωσμένον ἐντὸς τῆς χιόνος καὶ ἄλλη ἐξοδος δὲν ὑπῆρχεν εἰμὴ διὰ τῆς καπνοδόχης.

Ἡ ἀνακάλυψις τῆς καταστάσεώς των ταύτης ἐπλήρωσε τὴν καρδίαν τοῦ μικροῦ Ἰακώβου μετὰ τρόμου, καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ, ἀναφέρων συχνὰ τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς του. Ἄλλ' ὁ γέρον τὸν παρηγόρησε λέγων, ὅτι εἶχον καλλίτερον προστάτην ἀπὸ τὸν πατέρα του, τὸν Θεόν, τὸν ὁποῖον οὔτε ἀνεμοί, οὔτε βροχὴ, οὔτε χιών, οὔτε ὄρη, οὔτε κανὲν ἄλλο πρᾶγμα ἠδύνατο νὰ ἐμποδίσῃ, ὅταν ἤθελε νὰ στείλῃ βοήθειαν εἰς τοὺς πιστεύοντας εἰς αὐτόν. «Εἰς αὐτὸν λοιπὸν, τέκνον μου, — εἶπεν ὁ γέρον, — ἄς ἀφιερῶσωμεν ὅλας μας τὰς ἐλπίδας καὶ αὐτὸς δὲν θέλει μᾶς ἀφήσει, οὐδὲ μᾶς ἐγκαταλείψει.»

Ἐν τῷ μεταξὺ τὸ βέλασμα τῆς Ῥόζας εἰδοποίησεν αὐτούς, ὅτι ἦτο καιρὸς νὰ τὴν ἀμέλξωσι καὶ ἀμφοτέροι διευθύνθησαν πρὸς αὐτήν.

— «Πρέπει νὰ μάθῃς νὰ τὴν ἀμέλγῃς, — εἶπεν ὁ γέρον εἰς τὸν Ἰάκωβον, — ἴσως μὲ συμβῇ τίποτε καὶ δὲν ἠμπορῶ νὰ τὴν ἀμέλξω, ἐὰν δὲ καὶ σὺ δὲν ἤξεύρῃς, τί θὰ γείνη τότε; Ἐκτὸς τούτου, ὡς βλέπεις εἶμαι γέρον καὶ τὸ γονάτισμα μὲ κουράζει, ὥστε ἄρχισε ἀπὸ σήμερον τὴν ἐργασίαν ταύτην.»

Ὁ Ἰάκωβος ὀπῆκουσε καὶ γονάτισας ἤρχισε νὰ τὴν ἀμέλγῃ, ἀλλὰ μὲ τὴν βίαν, ὥστε ἡ Ῥόζα μὲ ὀλην τὴν ἀγάπην, τὴν ὁποῖαν εἶχεν εἰς τὸ παιδίον ἤρχισε νὰ κλοτσᾷ καὶ νὰ πηδᾷ, ὥστε ἐκόντευσε ν' ἀναποδογηρίσῃ τὸ βεδοῦρι, ἐντὸς τοῦ ὁποῖου ὑπῆρχεν ἀρκετὸν γάλα.

— «Σιγὰ, σιγὰ, τέκνον μου, — εἶπεν ὁ γέρον, — καθὼς κάμνεις προσεναῖς πόνον εἰς τὴν δύστυχῇ Ῥόζαν. Προσπάθησε ἡσυχώτερα καὶ θὰ ἴδῃς, ὅτι θὰ ἐπιτύχῃς καλλίτερον.»

Καὶ τῷ ὄντι μετὰ τινας προσπάθειάς ἡ καλὴ Ῥόζα ἤσυχασε καὶ ὁ Ἰάκωβος ἠδυνήθη νὰ τὴν ἀμέλξῃ. Ἀφοῦ δὲ ἐπρογευμάτισαν, ἠθέλησε διὰ τοῦ παραθύρου νὰ μάθῃ τὸ πάχος τῆς χιόνος, ἀλλὰ ἂν καὶ ἔχασε τὸν

βραχίονά του εἰς αὐτὴν ἕως εἰς τὸν ὄμιον, δὲν ἠδυνήθη ὄμως νὰ φθάσῃ μέχρι τῆς ἐξωθεν ἐπιφανείας αὐτῆς.

— «Δὲν σὲ τὸ εἶπον,» — εἶπεν ὁ γέρον, — ὅτι ἡ μόνη ἐξοδὸς μας τώρα εἶναι ἡ διὰ τῆς καπνοδόχης, ἀλλὰ δυστυχῶς καὶ αὕτη εἶναι σκεπασμένη ὡς βλέπεις, ὥστε πρέπει πρῶτον ν' ἀπομακρύνωμεν τὴν χιών ἀπὸ τὴν ὀπήν, καὶ ἔπειτα ν' ἀνέλθῃς.»

— «Αὐτὸ εἶναι εὐκόλον,» — εἶπεν ὁ Ἰάκωβος, — καὶ ἀμέσως ἤρχισε ν' ἀναρροχᾷται ὡς καλὸς ναῦτης ἐντὸς τῆς καπνοδόχης, φθάσας δὲ εἰς τὸ ἄνω μέρος αὐτῆς, ἀπεμάκρυνε διὰ τοῦ πτυαρίου του τὴν χιών καὶ ἀμέσως αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου εἰσῆλθον διὰ τῆς καπνοδόχης καὶ ἐφότισαν τὸ δωμάτιον.

— «Ἐπρόσεχε, Ἰάκωβε, — ἐφώνησε πρὸς αὐτὸν ὁ γέρον, ἐνῶ ἐξήρχετο τῆς καπνοδόχης, — νὰ μὴ πέσῃς ἔξω καὶ τότε θὰ χαθῆς εἰς τὴν χιών καὶ καμμίαν ἀνθρώπινον δύναμιν δὲν θὰ θυνῆθῃ νὰ σὲ ξεχώσῃ.»

— «Μόνον θέλω νὰ ἴδω, ἂν ἔρχεται ὁ πατήρ μου, καὶ πάλιν καταβαίνω, εἶπεν ὁ Ἰάκωβος.»

— «Πτωχὸν παιδίον, — ἐμουρμούρισε καθ' ἑαυτὸν ὁ γέρον, — δὲν ἔμαθεν εἰσεῖτι ἐκ πείρας, ὅτι εἶναι ἀδύνατον ὄχι μόνον ἐδῶ νὰ ἔλθῃ, ἀλλ' οὔτε ἕως εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους τούτου νὰ φθάσῃ. Ἡ χιών πρέπει νὰ ἦναι τώρα καὶ ἐκεῖ κάτω πολλὰ μέτρα βαθεῖα!»

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Ἰάκωβος εἶχεν ἐξέλθει τῆς καπνοδόχης καὶ ἀφοῦ περιέφερε τὸ βλέμμα του καθ' ὅλα τὰ σημεῖα τοῦ ὄριζοντος καὶ ἐκαθάρισε τὴν καπνοδόχην ἀπὸ τὴν χιών, ἤρχισε πάλιν νὰ καταβαίῃ.

— «Λοιπὸν, Ἰάκωβε, τί εἶδες;» — ἠρώτησεν αὐτὸν ὁ γέρον, — εὐθύς ἀφοῦ ἐπάτησεν εἰς τὸ ἔδαφος.

— «Τίποτε! Ὅλα εἶναι μία πλάκα κατὰλευκος, δσον βλέπει τὸ μᾶτι τοῦ ἀνθρώπου!» — εἶπεν ὁ Ἰάκωβος. Καθὼς φαίνεται, ἐδῶ θὰ ἀπεράσωμεν τὸν χειμῶνα!
(ἀκολουθεῖ.)

ΕΥΓΝΩΜΟΣΥΝΗ.

Λέων καὶ Νύξ.

Σ' αὐτὰ τὰ χρόνια ποῦ γοργὰ διαβαίνουν ἀπ' ὀμπρὸς σας, Χωρὶς μαυρίλα δύστυχη ν' αὐξάνῃ σ' τὸ πλευρό σας—

Σ' αὐτὰ τὰ χρόνια τ' ὀμορφὰ π' ἀνθίζει ἡ ζωὴ σας,

Σ' αὐτὰ τὰ χρόνια συμβουλαῖς γυρεύει ἡ ψυχὴ σας.

Τώρα, παιδιὰ μου ποῦ ἡ καρδιά τῆς νεότητος εἶν' περδολί,

Ὅλοι θὰ σπεύρουνε σ' αὐτό, θεὶ νὰ φωτίψουν ὅλοι.

Κάτου σὲ δένδρου τὸν καρμὸ κοιμῶτανε λιγντάρη,

Ὅλαίμορφο περὶφανε γιομάτ' ἀπὸ καμάρη.

Μ' ἀπὸ σιμά του ποντικὸς περῶν καὶ τὸ θυπναι,

Κι' αὐτὸ τὰ νύχτ' ε' ἀπλωτα τὸν ἄμοιρο νὰ φάῃ.

Πέφτει σ' τὰ πόδια καὶ ζητᾷ τὴ χάρι νὰ τοῦ δώσῃ,

Κι' αὐτὸς τοῦ λέγ' ἴνας καιρὸς θάρρη νὰ τὸ πληρώσῃ.

Ἐγείρετε περήφανα τὸ ὄργιστο λέοντος,
 Καὶ ἄρξετε τὸν ποταμὸν τὴν συντροφίαν τοῦ γέροντος,
 Πέραν ἴμενοι καὶ καυροὶ, καυροὶ δυστυχισμένοι,
 Καὶ γὰρ γὰρ ὁ λέωντας αἰεὶ δίχτυα μακροδέμενος,
 Πᾶσι πρᾶσθ' ἀπὸ κομφιδίου καὶ ὁ ἔρμος δερμένος,
 Ἐστίν' αἰετὶ, ἰμολογῶντις σ' τὴν φυλακὴν κλεισμένους.

Παιδί μου καὶ διαβάσατε αὐτὴ τὴν ἱστορίαν,
 Τώρα ἐλάσατε εἰς θηλαί, σ' αὐτὴ τὴν ἡλικίαν.
 Πίστις δὲν ἀρκεῖται συμβουλίας, καὶ πίστις δὲν διορθώνει,
 Σ' τὴ γῆ αὐτὴ τὴν δάστυγαν ποδ' ἴσως δαφνονὸν πόνου,
 Σ' τὴ γῆ αὐτὴ ποδ' ἑκαστος ἀγαριστία χύνει,
 Δίχως σ' τὰ στήθεα ἔλασθ' δίχως εὐγνωμοσύνην.

Λέων καὶ Μῦς

* Ἄκουσ' ὁ γέρο ποταμὸς τὸ σῆμα καὶ ἀρξέει,
 Νὰ εἶς ὅταν εἰς τὸν λέοντα φίλος του νὰ ἔρχῃ.
 Δὲν ἐλθρομένης ποτὲ τὴν γὰρ ἴ ἀποδώσῃ,
 Ἐστίν' αἰετὶς τῶρα ἀπ' τὸν σκληρὸν κίνδυνον νὰ τὸν σώσῃ.
 Καὶ μὲ τὰ δόντια τ' ἀρχινῶ νὰ τρώγῃ τὸ σχοινί του,
 Καὶ πᾶς ἐλεύθερος περὶ ἀπὸ τὴν φυλακὴν του.

Εὐγνωμοσύνη ἀδελφεά μου, παιδί μου εὐγνωμοσύνη,
 Σ' ἔσους σ' τὴ γῆ μᾶς δάσανε ποτὲ τοὺς καλωσύνη,
 Εὐγνωμοσύνη ὅποιος ἴσως σ' τὸν κόσμον νὰ ἀποδώσῃ,
 Πᾶσα, ὡς πᾶς ἀπ' τὸν Θεὸν μὲν μὲρα δὲν ἐλπίζει!
 Εὐγνωμοσύνη σ' τοὺς γονεῖς, σ' τοὺς γέροντας, παιδί μου,
 Αὐτὴν, αὐτὴν τὴ συμβουλή σὺς δίδει ἡ καρδιά μου.
 ΝΙΚΟΛΑΟΣ Γ. ΠΓΓΑΕΣΗΣ,

ΕΘΝΙΚΟΙ ΗΓΕΜΟΝΕΣ ΜΝΗΜΟΝΕΥΟΜΕΝΟΙ
ΕΝ ΤΑΙΣ ΑΓΙΑΙΣ ΓΡΑΦΑΙΣ.

1. Κῦρος.

Κῦρος θ' πρεσβύτερος, ὁ καὶ μέγας ὀνομασθεὶς, ἦτο
κατὰ μὲν τὸν Ἡρόδοτον καὶ Ξενοφῶντα οὐδὲ τοῦ

κῆς τινος φυλῆς ἐν Περσίᾳ, καὶ ὅτι νικήσας Ἀστυά-
γην τὸν βασιλέα τῶν Μήδων ἐνομπεύθη Μανδάνῃ
τὴν θυγατέρα αὐτοῦ, καὶ οὕτως ἦνωσε τὰ δύο βασι-
λεῖα τῶν Μήδων καὶ Περσῶν εἰς ἓν.

Ὁ Κῦρος οὗτος κατακτῆσας κατὰ σειράν τὴν Λυ-
δίαν, τὴν Μικρὰν Ἀσίαν καὶ τὴν Βαβυλώνα, διοικητὴν

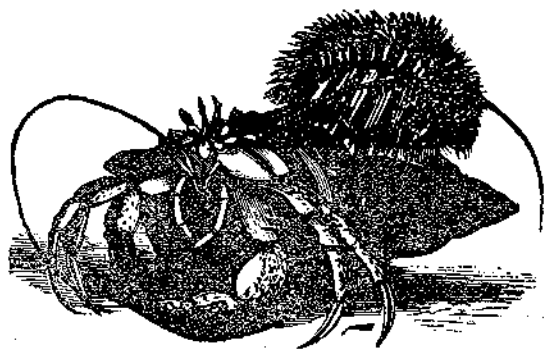
Κῦρος ὁ Μέγας βασιλεὺς τῆς Περσίας.

Καμβόσου, ἡγεμόνος τῆς Περσίας, καὶ τῆς Μανδάνης
τῆς θυγατρὸς τοῦ βασιλέως τῶν Μήδων Ἀστυάγου.
Ὁ Κτησίας, ἀπ' ἐναντίας, Ἔλληνας ἰατρὸς, ὅστις ἔ-
ζησεν ἱκανὰ ἔτη ἐν τοῖς ἀνακτόροις ὡς βασιλικὸς ἰα-
τρὸς, δισχυρίζεται, ὅτι ὁ Κῦρος κατήγετο ἐκ τῆς ἡ-
γεμονικῆς οἰκογενείας τῶν Ἀγαμειδῶν, στρατιωτι-

τῆς ὁποίας διῆρισε Δαρσίον τὸν Μῆδον, καὶ μεταγαγὼν
τὴν πρωτεύουσαν τοῦ βασιλείου του ἀπὸ τὰς Πασαρ-
γάδας εἰς τὰ Σοῦσα, ἐκίνησε πόλεμον κατὰ τῶν Βακ-
τριανῶν καὶ Σακιανῶν, φυλῆς Σκυθικῆς κατοικοῦσης
παρὰ τὸν ποταμὸν Ὀξόν, ὅπου πληγῶθεις εἰς μάχην
τινὰ ἀπέθανε, τὸ δὲ σῶμά του μετακομισθὲν εἰς τὰς

Πασαργάδας, ἐτάφη εἰς μνήμα· μεγαλοπρεπές, τὸ ὁποῖον μετὰ δύο αἰῶνας ἦνοιξεν ὁ τροπαιοῦχος βασιλεὺς τῶν Μακεδόνων Ἀλέξανδρος ὁ Μέγας.

Ὁ Κύριος οὐ μόνον ἐπέτρεψεν εἰς τοὺς ἐν Βαβυλῶνι αἰχμαλώτους Ἰουδαίους νὰ ἐπιστρέψωσιν εἰς τὴν πατρίδα των, ἀλλὰ καὶ μὲ χρήματα καὶ ἐφόδια τοὺς ἐφοδίασε διὰ τὸ ταξιδεῖον καὶ πρὸς ἀνέγερσιν τοῦ ναοῦ ἐν Ἱερουσαλὴμ, καὶ δῶρα βασιλικὰ τοῖς ἔδωκε. καὶ διαταγὰς πρὸς τοὺς πέραν τοῦ ποταμοῦ τοπάρχας καὶ διοικητὰς, ἵνα τοῖς χορηγήσωσι πᾶσαν βοήθειαν καὶ πᾶν τὸ ἀναγκαῖον ἐκ τῶν βασιλικῶν θασῶν καὶ ἀποθηκῶν πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ σκοποῦ τούτου, πληρώσας οὕτω τὴν πρὸ πολλῶν περὶ τῶν ἐτῶν λεγθεῖσαν προφητείαν περὶ τῆς ἐπιστροφῆς τῶν Ἰουδαίων εἰς τὴν χώραν αὐτῶν. (Πρὸς περισσοτέραν πληροφορίαν τούτου παραπέμπομεν τοὺς ἀναγνώστας ἡμῶν εἰς τὸ Βιβλίον τοῦ Ἑσδρα.)

Καρκίνος ὁ ἐρημίτης.

Οἱ μικροὶ ἀναγνώσταί μου δὲν ἔχουσι χρεῖαν νὰ τοῖς εἶπω τι περὶ τῶν καρκίνων (καβούρων), διότι πάντες γνωρίζουσι καλῶς αὐτούς· περὶ τοῦ περιέργου ὄρους τούτου εἶδους, ὥσως οἱ πλείστοι δὲν γνωρίζουσι πολλά, καὶ διὰ τοῦτο θὰ τοῖς εἶπω τιμὰ πρὸς διδασκαλίαν καὶ εὐχαρίστησιν τῆς περιεργείας των.

Ὁ καρκίνος οὗτος ἠνομάσθη ἐρημίτης, ὄχι διότι ζῆ μεμονωμένος, ὅπως οἱ ἀσκήται, διότι ἀγαπᾷ τὸν κόσμον ὅσον καὶ οἱ λοιποὶ συναδελφοὶ τοῦ καρκίνου, ἀλλὰ διότι φέρει πάντοτε ἐπὶ τῆς ράχους του τὸ κελλίον του. Ἡ φύσις δυστυχῶς δὲν τὸν ἐπροόκισε. μὲ σκληρὸν σῶμα, ὅπως τοὺς ἄλλους καρκίνους, διὰ τοῦτο εἶναι ἠναγκασμένος νὰ προμηθεύεται ὁ ἴδιος σκέπασμα προφυλακτικὸν κατὰ τῶν ἐχθρῶν του καὶ κατὰ τῶν μεταβολῶν τῆς ἀτμοσφαιρας, εἰς τὰς ὁποίας εἶναι ἐκτεθειμένον τὸ μαλακὸν σῶμά του. Πρὸς τοῦτο περιέρχεται πανταχοῦ πρὸς ἀναζήτησιν τιοῦτου μεταξὺ τῶν κοχυλίων, καὶ συνήθως μὲν εὐρίσκει κελύφη ἀρμόζοντα εἰς τὸ σῶμά του ἄνευ κτήτορος, ἐνίοτε δὲ ἔχει νὰ παλαίσῃ μὲ τὸν κτήτορα αὐτοῦ, καὶ ἀφοῦ τὸν καταβάλῃ,

ὅπου ἐπιτυγχάνει εὐκόλως, διότι εἶναι ἰσχυρότερος τῶν κοχυλίων, τότε καταλαμβάνει τὴν κατοικίαν τοῦ καὶ γίνεταί κύριος αὐτῆς. Ἐπειδὴ δὲ κατ' ἔτος ἀθάναται κατὰ τὸ σῶμα, κατ' ἔτος εἶναι ἠναγκασμένος νὰ ἀλλάξῃ καὶ κατοικίαν· τὴν σπουδαίαν ὁμοίως ταύτην ἔλλειψιν του ἀναπληροῖ, ὡς προσήπομαν, εὐκόλως, καὶ οὕτως ἐξακολουθεῖ νὰ ζῆ ἐκπληρῶν καὶ αὐτὸς τὸν σκοπὸν, διὰ τὸν ὁποῖον ὁ Πλάστης ἔσπερεν αὐτὸν εἰς τὸ εἶναι.

Ὁ Σμελάξ (Yew)

Ὁ Σμελάξ ἀνήκει εἰς μεγάλην τινὰ τάξιν δένδρων περιλαμβάνουσαν διάφορα γένη· ἁμοιάζει δὲ πολὺ μὲ τὰ κωνοφόρα, εἴτε ἐλατοειδῆ, ἂν καὶ ὁ καρπὸς του δὲν ἦναι ὡς ἐκείνων κώνος, ἀλλὰ ἐρυθροὶ κόκκοι ἀθάνατοι ἑκαστος χωριστά. Εἶναι δὲ φυτὸν τῆς Βορείου Ἀμερικῆς, ἀθάνατον εἰς μέγα ὕψος, ὠραῖον τὴν ὄψιν καὶ πολὺ χρησίμον εἰς τὸν ἀνθρώπον διὰ τὴν σκληρότητα καὶ διάρκειαν τοῦ ξύλου του, ἐξ οὗ κατασκευάζονται διάφορα ἐπιπλα διὰ οἰκίας, πλοῖα κλπ. Εἰς τὴν Ἀγγλίαν καλλιεργεῖται ἐν. κα τῆς ποιότητος ταύτης τοῦ ξύλου του, καὶ ἀποφέρει ἱκανὸν κέρδος εἰς τοὺς καλλιεργητὰς αὐτοῦ.

Μέντε καλὰ πράγματα.

Ἐκ τῶν πολλῶν ἀγαθῶν, τὰ ὁποῖα ὁ ἀνθρώπος ἀ-

πολαμβάνει ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, τὰ ἐπόμενα πέντε εἶναι τὰ οὐσιωδέστερα καὶ ἀναγκαϊότερα.

1. Σῶμα ὑγιές. Οὐδὲν ἢ ὀλίγον γνωρίζουσι περὶ τῆς ἀξίας τῆς υγείας, ἔσοι δὲν ἠσθάνησάν ποτε· ἀλλ' οἱ δοκιμάσαντες τοὺς πόνους τῶν νόσων, συναισθάνονται τὸ πολυτίμον καὶ γλυκὺ τῆς υγείας.

2. Φρένες σώαι. Ὅποιον ἀνεκτίμητον δῶρον, ἀντὶ τὸ ζῆ τις ὡς τὰ ἄλογα ζῶα, νὰ ἔχη τὴν ἰδιότητα νὰ συλλογίζεται καὶ τὴν δύναμιν νὰ συνομιλῇ μετὰ τῶν ὁμοίων του, νὰ ἐνοηθῇ δ' ἐν μέρει τὴν σοφίαν, τὴν δύναμιν καὶ ἀγάπην τοῦ Θεοῦ, αἱ ὁποῖαι φαίνονται εἰς τὴν δημιουργίαν καὶ τὴν κυβέρνησιν τοῦ κόσμου! Πόσον δὲ ἀξιοκατάκριτοι εἶναι οἱ ἐξευτελιζόντες καὶ καταστρέφοντες τὸ θεῖον τοῦτο δῶρον κάμνοντες ἀπρεπῆ καὶ ζωώδη χρῆσιν αὐτοῦ!

3. Ὅνομα καλόν. Ἐν βῶφ εἶναι τις νέος ὀλίγον φροντίζει περὶ τούτου, ἀλλ' ἀφοῦ ἀνδρωθῆ, εὐρίσκει, ὅτι ἡ ἀξία του εἶναι ἀνεκτίμητος. Ἐὰν δὲ ποτε θ φθόνος, τὸ μίσος, ἡ σοκοφαντία, ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον ἤθελον ἀφαιρέσει ἀφ' ἡμῶν τὸ καλὸν ἡμῶν ὄνομα, ἢ τὸ χειρίστον, ἂν ἡμεῖς αὐτοὶ ἠθέλομεν ἀπολέσει αὐτὸ ἕνεκα κακῆς διαγωγῆς, τί δὲν ἠθέλομεν δώσει διὰ νὰ τὸ ἀνακτήσωμεν! Τὸ νὰ ἦναι τις μάταιος, ἢ νὰ ἐπιζητῇ δόξαν, τῆς ὁποίας δὲν εἶναι ἀξίος, εἶναι ἀνοησία, ἀλλὰ τὸ νὰ ἐκτιμᾷ καὶ νὰ προσπαθῇ νὰ κερδήσῃ τὴν καλὴν γνώμην τῶν φρονίμων καὶ ἐναρέτων ἀνδρῶν καὶ φρόνιμον εἶναι καὶ ἐπιζήτητον.

4. Συνειδήσις ἀγαθῆ. Χωρὶς νὰ ἔχη τὴν συνειδήσιν του ἐλευθέραν ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, κἀνεὶς θνητὸς δὲν δύναται νὰ ἦναι εὐτυχῆς εἰς τὸν κόσμον τούτον. Συνειδήσις ἐλευθέρη προξενεῖ ἀταραξίαν εἰς τὴν ὄραν τῶν κινδύνων καὶ μεταβάλλει καὶ αὐτὸν τὸν θάνατον εἰς ἕπνον γλυκὺν καὶ εὐχάριστον.

5. Καλὴ ἐλπὶς. Χωρὶς αὐτὴν ἔλα τὰ ἄλλα, οὐδὲ αὐτῆς τῆς καλῆς συνειδήσεως ἐξαιρουμένης θὰ ἦναι μάταια. Τοιαύτη ἐλπὶς περὶ μαλλοῦσης σωτηρίας εἶναι βάλσαμον εἰς τὰς λύπας τοῦ βίου, ἰσχύς εἰς τὰς ἀσθενείας, σκέπη εἰς τὰς ταραχὰς καὶ περιπετειὰς τῆς ζωῆς καὶ καταφύγιον εἰς τοὺς κινδύνους. Ἡ καρδιά, ἢ ὁποία κατέχει τοιοῦτον θησαυρὸν δὲν φοβεῖται τίποτε.

Διάσημὸς τις Ἄγγλος πολιτικὸς εἰπέ ποτε τοὺς ἑξῆς ἀξιοσημειώτους λόγους: «Ὅλη ἡ πείρα καὶ αἱ γνώσεις, τὰς ὁποίας ἔχω περὶ τῶν πραγμάτων, μὲ φέρουσι εἰς τὸ συμπέρασμα τούτου, ὅτι δηλ. ἡ σπουδαιότης εἶναι ἡ μεγίστη σοφία, ἡ ἐγχερδέτεια τὸ κάλλιστον ἰατρικόν, καὶ ἡ ἀγαθὴ συνειδήσις ἡ καλλίστη περιουσία.»

Λοιπὸν, τέκνα μου, προσπαθήσατε νὰ ἀποκτήσητε τοὺς πέντε τούτους θησαυροὺς καὶ θὰ εὕρητε ἐκ πείρας, ὅτι εἶναι διὰ τὸ καλὸν σας.

»Ἱπποκράτης»

Ἱπποκράτης, ὁ διάσημος ἰατρός καὶ συγγραφεὺς τῆς ἀρχαιότητος, ἦτο Κῶος τὴν πατρίδα καὶ Ἕλλην τὴν καταγωγὴν ἐκ πατρός τε καὶ μητρὸς, ἂν καὶ πολλοὶ ἠμφισβήτησαν οὐ μόνον τὸν τόπον καὶ χρόνον τῆς γεννήσεώς του, ἀλλὰ καὶ αὐτὴν τὴν ὑπαρξίν αὐτοῦ.

Ὁ Ἱπποκράτης ὠνομάσθη πατὴρ τῆς ἰατρικῆς, ὅχι διότι ἦτο ὁ πρῶτος ἰατρός, ἀλλὰ διότι αὐτὸς πρῶτος περιελθὼν τὰ διαφορὰ μαντεῖα καὶ ναοὺς, συνέλεξε τὰ ἐκεῖ εἰς πίνακας ἐκτεθειμένα φάρμακα καὶ κατέταξεν αὐτὰ κατὰ τρόπον ἐπιστημονικόν, ὥστε ἡ ἰατρικὴ κατέστη ἔκτοτε ἐπιστήμη.

Ὁ Ἱπποκράτης ἦτο ἐμπειρότατος περὶ τὴν διάγνωσιν τῶν ἀσθενειῶν καὶ εἰς τὴν πρόγνωσιν αὐτῶν· οἱ δὲ κανόνες, τοὺς ὁποίους ἀφῆκε περὶ τῶν δύο τούτων μερῶν τῆς ἰατρικῆς, μεθ' ὅλην τὴν πρόοδόν της, εἶναι μέχρι τῆς σήμερον ἀξιώματα ἀλάνθαστα.

Ὁ Ἱπποκράτης ἦτο ὄχι μόνον ἱκανὸς καὶ ἐπιτήδειος ἰατρός καὶ συγγραφεὺς, ἀλλὰ καὶ ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος ἀνὴρ, ἀφιλάργυρος τὸ ἦθος καὶ ἀνεξάρτητος τὸν χαρακτήρα. Τούτου ἕνεκα ἀπέρριψε διαφορὰς προτάσεις γενομένας αὐτῷ ὑπὸ βασιλέων νὰ γείνη ἀδελκὸς ἰατρός των, μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ ἦναι ἐλεύθερος νὰ μεταχειρίζεται τὸν καιρὸν καὶ τὴν ἐπιστήμην του ὑπὲρ τῆς πασχούσης ἀνθρωπότητος.

Ἐὰν οἱ ἰατροὶ ἔμενον πιστοὶ εἰς τὸν ὄρκον, τὸν ὁποῖον ὁ Ἱπποκράτης προτείνει εἰς πάντα ἰατρὸν, μέγα μέρος τῆς ἐπικρατούσης ἀγυρτείας περὶ τὴν ἐξάσκησιν τῆς ἰατρικῆς δὲν θὰ ὑπῆρχεν ἐν τῷ κόσμῳ.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

— 'Ο 'Επίτακτος λέγει — 'Εάν σοι εἴπῃ τις, ὅτι ὁ τάδε εἶπε
τι κακόν περὶ σοῦ, μὴ ἀρχίσῃς νὰ δικαιολογῆς τὸν ἑαυτὸν σου,
ἀλλὰ πρόσθεσον — ἐάν ἐκεῖνος ἐγνώριζε πάντα τὰ σφάλματά
μου, δὲν ἤθελεν ἀναφέρει ἐκεῖνο μόνον ἰβ

— 'Ερωτηθεὶς ποτε ὁ Διογένης, τίνας ἔθριον τὸ δόγμασμα
ἦτο τὸ ἐπικινδυνωδέστατον, ἀπεκρίθη, τ' Ἐκ μὲν τῶν ἀγρίων
τὸ τοῦ συκοφάντου, ἐκ δὲ τῶν ἡμέρων, τὸ τοῦ κό-
λακος ι *

— Αἱ ἱστορίαι κάμνουνι τοὺς ἀνθρώπους, πλὴν τῶν βασιλέων,
σοφοῦ ε. Ὁ ποιητὰ ἀγχινοῦ ε, ἡθικοῦ ε, σοβαροῦ ε.
Ἡ δὲ λογικὴ καὶ ρητορικὴ δεῖνοῦ ε εἰς τὸ νὰ ἐρίζουν καὶ
συζητοῦν ι

— Κινεζικὴ τις παροιμία λέγει, ὅτι διὰ νὰ ἦναι τις εὐτυχῆς,
πρέπει νὰ γεννηθῇ ἐν Τσοῦν-Σού, νὰ ζῆ ἐν Καντῶν καὶ νὰ ἀπο-
θάνῃ ἐν Μαγγλῶν, διότι εἰς μὲν τὴν πρώτην πόλιν εἶναι οἱ ὤ-
ραιότατοι ἄνθρωποι, εἰς τὴν δευτέραν αἱ γλυκύτεραι ἕβδοναι
καὶ εἰς τὴν τρίτην αἱ κάλλισται νεκροθῆκαι ι

ΚΡΑΣΕΙΣ ΓΥΝΕΩΝ

περὶ τοῦ 'Αστέρου τῆς 'Αντολῆς καὶ
τῆς 'Εφημερίδος τῶν Παίδων.

— Εὐχαρίστως βλέπομεν ἄλλοὺν βελτιούμενα τὰ εἰς τὴν νεαρὰν
ἡλικίαν ἀποτείνουσα περιδικὰ ταῦτα, ἅτινα εἶδὼ καὶ τὰ ἀρχαι-
ότερα παντοῦ ἄλλου τοῦ εἴδους αὐτῶν. Ἀμφότερα διὰ κατα-
ληλοτάτου τρόπου καὶ πάνυ εὐμεθέδως ὑποβάλλουσι λάθρα,
οὕτως εἰπεῖν, εἰς τὰς ψυχὰς τῶν παιδῶν γνώσεις οὐ μόνον χρη-
σίμου πρὸς τὸν μέλλοντα βίον αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ, ὅπου καὶ τὸ
οὐσιωδέστερον, οἰκοδομητικὰς τοῦ νοῦ καὶ τῆς καρδίας. Δύναται
τις εἰπεῖν, ὅτι ἀνεξαρτέτως τὰ θέματα, ἅτινα μέχρι τοῦδε ἀπησχό-
λησαν τὴν σύνταξίν των, εἶναι μετὰ πολλῆς προσοχῆς ἐκλελεγ-
μένα καὶ ἐκτεθεμελιωμένα μετὰ σαφηνείας, ἥτις ἦτο ἀπαραίτητος
ὁρος αὐτῶν διὰ τὴν ἡλικίαν, πρὸς ἣν ἀποτείνονται. Ἐπὶ πλέον ἡ
συνοπτικὴ χρῆσις ποικιλιωτάτων καὶ εὐαγωγοτάτων εἰκόνων,
δυναμῶν νὰ περιποιηθῶσι τμητὴν καὶ εἰς εὐρωπαϊκὰ περι-
δικὰ, ἀνομιφθόλου προκαλεῖ τὴν προσοχὴν τῶν μικρῶν ἀγαγνο-
σῶν, οἵτινες ὡς διὰ παρῆδος ἠθείας φέρονται διὰ μέσου αὐτῶν
εἰς τὴν ἀνάγνωσιν καὶ τὴν ἐξ αὐτῆς ὠφέλειαν. Τοιαῦτα τὰ
δύο ταῦτα περιδικὰ, τὰ ἑπὶ αὐτῶν συνιστώμενα εἰς πᾶσαν οἰκογέ-
νειαν, κατ' ὅσον διὰ τὸ μικρότατον τῆς τιμῆς αὐτῶν εἶναι προ-
σιτὰ εἰς πάντας. (Νεαί 'Ιδέαι)

— ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΑΙΔΩΝ. Εὐχαρίστως εἶδομεν καὶ τὸ πρῶ-
τον φύλλον τοῦ νέου ἔτους τῆς λίαν ταύτης χρησίμου ἐφημερίδος
τῶν παίδων. Συγχαίρομεν δὲ τὸν συντάκτην αὐτῆς κ. Καλοπο-
θάκην διὰ τὰς ὑποίας κάμνει βελτιώσεις εἰς αὐτὴν κατ' ἔτος.
Ἰὸ χάριτος, αἱ εἰκόνες, ἡ ὄλη, τὰ πάντα εἶναι ἐκλεκτὰ καὶ σκοπί-
μους ἐκλεγόμενα καὶ εὐλόγητως ἐκτεθέμενα πρὸς διδασκαλίαν, καὶ
εὐχαρίστησιν τῶν παιδῶν ἀμφοτέρων τῶν γενεῶν.

Διὰ τὰς ἀρετὰς τῆς ταύτης συνιστῶμεν αὐτὴν εἰς πάντας τοὺς
μικροῦς.

— ΑΣΤΗΡ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ. Καὶ ἡ ἐφημερίς αὕτη στολι-
σθεῖσα ἀπὸ πέτρων μὲ εἰκόνας, καθίσταται ἐλκυστικωτέρα καὶ
χρησιμωτέρα εἰς πᾶσαν οἰκογένειαν, πρὸς ὄφελος τῆς ὑποίας καὶ
ἐκδίδεται ἐπι 23 ἡρῶν ἐτηρ συνδρομῆ ἑτησίᾳ 6ρ.6. (Αἰθήβαι)

Αἰνίγμα.

Τὸ ὄνομά μου συγκρατεῖται ἐξ ὀνομάτων δύο,
Καὶ μὴ τὸ πρῶτον ἀπείστον Ὀθωμανὸν δεσπινῶν
Μὴ τ' ἄλλο δὲ ἀφρετικὸν δεῖνόν τῆς ἐκκλησίας,
Καὶ μὴ τὸ ἕλον στρατηγὸν κλεινὸν τῆς ἱστορίας. Κ.

'Απλὴ ἀκροστιχίς.

Συνίσταται ἐκ πέντε γραμμάτων, ἀποτελοῦντων τὸν ἀριθ-
μὸν 89.

Τούτων τὸ μὲν πρῶτον εἶναι τὸ ἀρχικὸν γράμμα τοῦ ὀνόμα-
τος ζωῶν τινὸς θεοῦ, τὸ δεύτερον διαστήμους τινὸς δυσπίστου,
τὸ τρίτον ζηλοτύπου τινὸς θεοῦ, τὸ τέταρτον μακροῦ τινος πο-
ταμοῦ, τὸ δὲ τελευταῖον εἶδους τροφῆς ἀναγκασιωτάτης πρὸς δια-
τήρησιν τῆς ζωῆς. Εἶμαι ὄνομα προσώπου, ἢ πράγματος;

Τὰς ἱερογραφικὰς ἐρωτήσεις τοῦ 1879 ἔβλεπον οἱ ἑξῆς:

1. Ἰ. Θ. Μ. Α. Π. Ε. Ρ. Ο. Ἰ.	} Ἀθηνῶν Βώλος 'Αλεξάνδρεια.
2. Φ. Δ. Κ. Α. Λ. Ο. Π. Ο. Β. Α. Κ.	
3. Χ. Ρ. Η. Γ. Α. Σ. Ν. Τ. Ρ. Α. Β. Α. Σ. Α. Ρ. Ο. Ο.	
4. Σ. Π. Ν. Τ. Ρ. Α. Β. Α. Σ. Α. Ρ. Ο. Ο.	

'Ανεμνήθησαν δὲ εἰς μὲν τὴν πρώτην καὶ τὸν τέταρτον ἐν
ἀντίτυπον τῆς Γραφῆς χρυσοδεμένον, εἰς τὸν δεύτερον καὶ τρίτον
δῶρα ἐστῆς ἀξίας μὴ τὸ ἀνετίμων τῆς Ἁγίας Γραφῆς. Ὁ Σ. Π. Ν.
Τ. Ρ. Α. Β. Α. Σ. Α. Ρ. Ο. Ο. παρακαλεῖται νὰ μᾶς εἰδοποιήσῃ ποῦ θέλει νὰ πα-
ραδώσωμεν τὸ βραβείον του.

Δύσει τοῦ αἰνίγματος τοῦ μηνὸς Δεκεμβρίου 1879.

'Αρταξέρης ε — 'Αρτα — Εξέρης ε.

Τὸ ἔβλεπον οἱ Ἀθηνῶν Π. Ἀλεξιάδης, Γ. Ν. Ἀβάζου, Ἀντωνί-
να Καστελιάνου, Γ. Π. Παπακαταφιρέπουλος, Δ. Χ. Βουρνάζος,
Κ. Ν. Πήλικας, Κ. Π. Ζάβαλης, Ι. Δ. Ζώταλης, Μάστρη Σαρ-
τιάδης, Π. Λ. Ρόδιος, Ἀλεξάνδρεια Ι. Γαλανός, Γ. Ι. Ἀδόδης,
Α. Ἀργυρεσκωνίδης, Σ. Π. Ν. Τ. Ρ. Α. Β. Α. Σ. Α. Ρ. Ο. Ο. Κ. Καλ-
λιγὰς, Μεσολογγίου Κ. Ι. Χαντζόπουλος, Χίου Μ. Γ. Βετιαδῆς.

Δύσει τοῦ ἐν τῷ φύλλῳ τοῦ Ἰθρήνου 1879 Γριφου.

Δ ἡ θ η — ἡ θ η.

Τὸν ἔβλεπον αἱ δεσποινίδες Ἀσπασία Φ. καὶ Μελομένη Σταυ-
ροῦ.

ἹΕΡΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

1. Ποία μήτηρ ἔδωκε κακὴν συμβουλήν εἰς τὸν υἱὸν τῆς;
2. Πόσα ἦτο ἡ μαγιστὴ τιμὴ ἢ πληρωθεῖσα δι' ἐν φαγητῶν φακῆς;
3. Ποῖον ὁ Πέτρος ἀπέστησεν ἐκ νεκρῶν;

Εἰδοποιήσεις.

— Αἱ λύσεις τῶν αἰνιγμάτων οὐχὶ τοῦ παρελθόντος, ἀλλὰ
τοῦ προπαραλθόντος μηνὸς θά δημοσιεύωνται, διὰ νὰ δίδεται
τοιούτοτρόπως καιρὸς πρὸς τοὺς μακρὰν τῶν Ἀθηνῶν διαμέ-
νοντας νὰ πέμπωσιν ἐγκλίρωσ τὰς λύσεις των.

— Ἐνεκα τοῦ θανάτου, τῆς ἀναχωρήσεως καὶ ἄλλων αἰτιῶν
τῶν ἐν Ἀλεξάνδρεια, Καλέμσις, Πάτραις καὶ ἀλλαγοῦ ἀνταπο-
κριτῶν μας, παρακαλοῦνται οἱ ἐκεῖ συνδρομηταὶ νὰ πέμπωσι
κατ' εὐθείαν εἰς τὴν Διεύθυνσιν τῆς Ἐφημερίδος τῶν Παίδων
τὴν συνδρομὴν των, ἢν θέλουν νὰ λάβουν τὰ φύλλα τοῦ 1880.

— Κατὰ λάθος δημοσιεύθη εἰς τὸ παρελθὸν φύλλον αἰνίγμα
ἄλλοτε δημοσιεύθιν.